Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀθάνου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Φεβρουαρίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 8

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 61.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΓ'.

Ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον τῆς Προβηγγίας, ἡ κοντορτώδης ὁδὸς ἐξετείνετο ὡς ἀπέραντος ταινία λευκή, καταπονοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ κυανοῦς οὐρανὸς δὲν εἶχεν οὔτε ἓν σύννεφον· οὐδεμία πνοὴ ἀνέμου ἐκίνει τοὺς κλώνους, καὶ αἱ τέττιγες ἐτόνιζον ὑπὸ τὰ πράσινα φυλλώματα τὸ ᾆσμα τῆς ἀνοίξεως.

Ἦτο ἄνοιξις τῷ ὄντι, ἡ ὡραία ἐκείνη ἄνοιξις τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν, ὑπὸ τὸ θάλπος τῆς ὁποίας ἀναθάλλει καὶ ἀναζωογονεῖται ὅλη ἡ φύσις, ὡς ὑπὸ τὸ ὄμμα τοῦ Δημιουργοῦ.

Τὰ δύο παιδία ἐβάδιζον εὐθύμως, μὲ τὸν σάκκον ἐπὶ τοῦ ὤμου, (δῶρον τοῦ μαστρο - Λανσάκη, ὁ ὁποῖος ἐννοοῦσε νὰ βοηθήσῃ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου,) μὲ τὴν ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρα, μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, κάποτε δὲ καὶ μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁσάκις ἐσυλλογίζοντο τὴν ἀγαθὴν γραῖαν, τὴν ὁποίαν ἄφινον ὀπίσω των, μόνην, ἐγκαταλελειμμένην εἰς τὸν χλοερὸν τάφον, ὅπου, διὰ πολὺν καιρόν, δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ὑπάγουν νὰ γονατίσουν καὶ νὰ βουκαλίσουν τὸν αἰώνιον ὕπνον της μὲ τὴν ἀφελῆ των προσευχήν...

— Ἡ Γλυκερία μοῦ ὑποσχέθηκε, ὅτι θὰ τῆς πηγαίνῃ ἄνθη κάθε Κυριακή, εἶπεν ὁ Γκύ, ἀποκρινόμενος εἰς τὴν σκέψιν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ εἰς τὴν ἰδικήν του.

— Καὶ ὁ μάστρο - Λανσάκης μοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ τῆς κάμῃ μνημόσυνο.

— Καϊμένη γιαγιάκα!.. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ δὲν τὴν ἔχω, μοῦ φαίνεται-πῶς ὅταν τὴν εἶχα, δὲν τὴν ἀγαποῦσά ὅσο ἔπρεπε, καὶ τώρα μετανοῶ πού τὴν ἐλύπησα ὁ ἀνόητος τόσες φορές.

— Τί ἀφωσιωμένη ποῦ ἦτον εἰς τοὺς κυρίους της! μὲ πόσην ἀγάπην ὡμιλοῦσε γιὰ τὴ μητέρα σου!

— Εἶνε οἰκογενειακό σας, εἶπεν ὁ Γκύ, κυττάζων τὸν φίλον του μ' ἐκφραστικὸν μειδίαμα.

— Πραγματικῶς, ἀγαπητέ μου Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γωλτιέρος; εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ ἀκολουθήσω τὸ παράδειγμά της.

— Ὤ, εἶμαι βέβαιος! Ἡ γιαγιὰ δὲν θὰ ἔχῃ κανένα παράπονον ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ μὲ ὑπηρετήσῃς.

— Θὰ κάμω ὅ,τι περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου, εἶπεν ὁ Γωλτιέρος. Ἱκανώτερος ὑπηρέτης εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ, ἀλλὰ πιστότερος ἀπὸ ἐμέ, ὄχι!

— Τὸ πιστεύω, Γωλτιέρε μου, ὁμιλεῖς μὲ εἰλικρίνεια· ἀλλὰ καὶ κάποια πονηρία δὲν βλάπτει κάποτε, ἐνῶ ἐσὺ ἔχεις μιὰ χρηστότητα ποῦ... μὲ ἀνησυχεῖ πολύ. Τὸ ξεύρεις ποῦ ἂν εἶχα κανένα μυστικό, δὲν θὰ σοῦ το ἐμπιστευόμουν;

Καὶ τὸ ἔλεγε μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἂν ὁ Γωλτιέρος ἦτο πονηρότερος θὰ ἐνόει ὅτι ὁ Γκὺ εἶχε τῳόντι τὸ μυστικόν του.

— Γιατί; τὸν ἠρώτησε.

— Νά, γιατὶ δὲν μπορεῖς νὰ πῆς ψέμμα. Ὅταν τύχῃ νὰ πῶ ἐγὼ κανένα, κοκκινίζεις γιὰ λογαριασμό μου, καὶ ἡ ἐντροπή σου μὲ προδίδει ἀμέσως. Θυμᾶσαι; Ὅταν ὡμιλοῦσα ἐγώ, ἡ γιαγιὰ ἐκύτταζε σένα, γιὰ νὰ ἰδῇ μέσα στὰ μάτια σου ἂν ἔλεγα ἀλήθεια... καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γελασθῇ ποτέ. Ἡ χρυσή μου γιαγιάκα! Πόσα δὲν ἔκαμε γιὰ νὰ μοῦ κόψῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ!

— Νά, γιατὶ δὲν μπορεῖς νὰ πῆς ψέμμα. Ὅταν τύχῃ νὰ πῶ ἐγὼ κανένα, κοκκινίζεις γιὰ λογαριασμό μου, καὶ ἡ ἐντροπή σου μὲ προδίδει ἀμέσως. Θυμᾶσαι; Ὅταν ὡμιλοῦσα ἐγώ, ἡ γιαγιὰ ἐκύτταζε σένα, γιὰ νὰ ἰδῇ μέσα στὰ μάτια σου ἂν ἔλεγα ἀλήθεια... καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γελασθῇ ποτέ. Ἡ χρυσή μου γιαγιάκα! Πόσα δὲν ἔκαμε γιὰ νὰ μοῦ κόψῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ!

« Τὰ δύο παιδία ἐβάδιζον εὐθύμως » (Σελ. 65, στήλ. α'.)

— Εἰς τὸ ἑξῆς ὅμως δὲν θὰ λέγῃς ψέμματα, ἀγαπητέ μου Κύριε· αὐτὸ δὲν ταιριάζει εἰς ἕνα εὐγενῆ!

— Μπᾶ! γιὰ τοὺς μεγάλους, τὸ ψέμμα ὀνομάζεται πολιτική, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ μικρὸς φιλόσοφος.

— Ἀ, Γκύ...

— Ἔ, μή μου ζητεῖς περισσότερα. Φθάνει ποῦ ἔγινα τώρα λιγάκι γενναιότερος.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Χθές, ποῦ περνούσαμε τὸ ποτάμι, ἡ βάρκα λίγο ἔλειψε νὰ βουλιάξῃ, καὶ σὺ οὔτε κουνήθηκες.

— Καὶ βέβαια· ἕνας ἔγγονος Αὐτο-

κράτορος δὲν πνίγεται ἔτσι εὐκολα, ὅπως ἕνας ἁπλοῦς μαχαιρᾶς.

— Εὖγε !

— Μοῦ φαίνεται μάλιστα, ὅτι τὴ δειλία που ἄφησα, τὴν ἐπῆρες σύ. Νά, πρωτήτερα ποῦ ἐκάμναμε τὴν προσευχή μας 'ςτὴν Ἁγία Ἄννα, μοῦ ἔσφιξες τὸ χέρι νὰ μού το σπάσης, ἅμα εἶδες ἐκεῖνον τὸν καλόγερο μὲ τὰ μακρυὰ γένεια. Ἀλήθεια, τὸ μοῦτρό του δὲν μου ἄρεσε καὶ μένα, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευα ποτὲ πῶς θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ σὲ τρομάξῃ ἔστι.

— Ἴσως νὰ ἦταν ἀνοησία μου, ἀλλὰ τί νὰ σου εἰπῶ, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωκος, μ' ὅλον τὸ ἱερόν του ἔνδυμα, μοῦ ἐπροξένησε μίαν φρίκην ἀνεξήγητην, καὶ τὸ καταχθόνιον βλέμμα του μ' ἔκαμε νὰ φοβηθῶ κάποιο κακό... γιὰ σένα ὅμως, ἀγαπητέ μου Κύριε. Ποιὸς ξεύρει! ἴσως μᾶς πῆρε γιὰ Ἀλβιγείους μετημφιεσμένους, γιατὶ λέγουν ὅτι οἱ μικροὶ κόμητες τῆς Τολώσης καὶ τῆς Φοΐας ἐνδύθηκαν σὰν πτωχόπαιδα καὶ πηγαίνουν πεζοὶ εἰς τὴν Ρώμην.

Ὁ Γκὺ δὲν ἀπήντησε, σκεπτικός.

Διηυθύνοντο τώρα εἰς τὸ Ἀθινιών, ἀφ' οὗ διῆλθον ἐξ Ἄρλης καὶ ἐθαύμασαν τὰς ρωμαϊκὰς ἀρχαιότητας τῆς πόλεως ταύτης, τοῦ ἀρχαίου Ἀρελάτου, τοῦ προσφιλοῦς εἰς τὸν Κωνσταντῖνον.

Τὰ θαυμάσια ταῦτα ὀλίγον ἐνδιέφερον τὸν Γκύ· ἀλλ' ὁ Γωλτιέρος, περισσότερον ἀνεπτυγμένος, ἵστατο ἐν ἐκστάσει πρὸ τῶν γιγαντιαίων ἐκείνων μνημείων, τῶν Βαλανείων τῆς Ἀγορᾶς καὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἀμφιθεάτρου, τοῦ ἀνεγερθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τὸ ὁποῖον ὁ μεσαίων εἶχε μεταβάλῃ εἰς φρούριον καὶ ὀχυρώσῃ διὰ πύργων.

Οἱ ὁδοιπόροι μας, ποτὲ τερετίζοντες παλαιὰ κ ά λ α ν δ α ἢ ραψῳδίας Τροβαδούρων, καὶ ποτὲ συνομιλοῦντες, ἐβάδιζον εὐθύμως, ὅταν ὑπόκωφός τις στεναγμὸς εἵλκυσε τὴν προσοχήν των.

Παρὰ τὸ χεῖλος τῆς τάφρου, τῆς ἐκτεινομένης κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου, γυνή τις κατέκειτο ἀναίσθητος.

Ἐφοροῦσεν ἐνδύματα τετριμμένα, ἀλλὰ ἦτο νέα ἀκόμη καὶ ὡραία, μολονότι ἡ μαύρη, ἡ ἐβενόχρους κόμη της ἐστίζετο ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑπὸ τριχῶν ἀργυρῶν. Τὸ ὠχρόν της πρόσωπον ἦτο ἠλλοιωμένον ὑπὸ τῆς ὀδύνης, καὶ οἱ πληγωμένοι της πόδες ἐμαρτύρουν ὅτι εἶχε κάμῃ μακρὰν καὶ ἐπίπονον ὁδοιπορίαν...

Κινηθέντες ὑπὸ οἴκτου, οἱ φίλοι μας τὴν ἐπεριποιήθησαν. Μετ' ὀλίγον ἐκείνη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τους ἐκύτταξεν ὡς ἀφῃρημένη.

— Ποῦ εἶμαι ; ἐψιθύρισεν.

— Εἰς τὸν δρόμον που πηγαίνει 'ςτὸ Ἀθινιών, κυρία, ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ Γωλτιέρος.

— Θὰ ἐλιποθυμήσατε βέβαια, προσέθεσεν ὁ Γκύ.

Ἐκείνη προσεπάθησε νὰ ἐνθυμηθῇ, καὶ ἔξαφνα φρικιάσασα :

— Ἄ! ὁ καλόγερος ! ὁ καλόγερος!.. ἐψιθύρισε μὲ τόνον φόβου ἀπεριγράπτου.

Κατόπι, καταβάλλουσα ἰσχυρὰν προσπάθειαν διὰ νὰ συνέλθῃ, ἠγέρθη μετὰ κόπου.

— Εἴσθε καλλίτερα τώρα, κυρία ;

— Ναί, παιδί μου... Ἤτον ἀπὸ τὴν κούρασι .. ἐπεριπάτησα πάρα πολύ...

— Ξεκουρασθῆτε λίγο ἀκόμη...

— Ὄχι, βιάζομαι... μὲ περιμένουν... Πηγαίνω 'ςτὴν Ἄρλη... νὰ εὕρω... τὸν ἄνδρα μου καὶ τὴν κόρη μου, προσέθεσε μὲ κάποιαν στενοχωρίαν, ἱκανὴν νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι κάτι ἔκρυπτεν...

Ἔκαμεν ὀλίγα βήματα χωλαίνουσα.

— Εἴσθε πληγωμένη ! ἀνέκραξεν ὁ Γωλτιέρος.

— Δὲν εἶνε τίποτε .... μία πέτρα μοῦ ἔσχισε τὸ πόδι ...

— Σταθῆτε νὰ σας γιατρέψω ἐγὼ ἀμέσως. Ἔχομε μαζί μας ἕνα γιατρικὸ ποῦ κάμνει θαύματα . . . Ἀδελφέ, δός μου ἐδῶ τὸ βάλσαμο τῆς γιαγιᾶς.

Μὲ ἀφοῤῥησίαν, μ' ἐπιτηδειότητα χειρούργου, ὁ Γωλτιέρος ἐφήρμοσε τὸν ἐπίδεσμον ἐπὶ τῆς πληγῆς, ἐντομῆς βαθείας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ὑκέφερε φρικωδῶς ἡ δυστυχὴς πεζοπόρος. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκείνη τὸν ἐκύτταζε συγκεκινημένη, θωπεύουσα τρυφερῶς τοὺς μαύρους βοστρύχους του.

— Ζοῦν οἱ γονεῖς σας ; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κυρία, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Γκύ, διακόπτων τὸν φίλον του· εἶνε ἀποκαταστημένοι 'ςτὸ Ἀθινιών.

— Ὁ Θεὸς νὰ τους ἀνταποδώσῃ ὅ,τι ἐκάματε γιὰ μένα ! Εἶνε πολὺ εὐτυχεῖς ποῦ ἔχουν τόσο καλὰ παιδιά.

Καὶ ἀποχαιρετίσασα αὐτοὺς διὰ κινήματος συμπαθείας, εὐγενεστάτου, ἀπεμακρύνθη ταχέως.

Ἐστάθησαν ὀλίγον καὶ την παρηκολούθησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν... Ὦ, ἂν ἤξευραν ποία ἦτο !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Οἱ φίλοι μας ἀνέλαβον δυνάμεις διὰ λιτοῦ γεύματος ἐπὶ τῆς χλόης : ὀλίγον μαῦρον ψωμί, ὀλίγα σῦκα, δροσερὸν νερὸν καί... ὄρεξις μεγάλη, ὡς τὸ μόνον καὶ καλλίτερον ἄρτυμα.

Ἐν τούτοις ὁ Γωλτιέρος ἐφαίνετο ἀφῃρημένος, βυθισμένος εἰς σκέψεις.

— Σὰν τί καλὸ συλλογίζεσαι πάλι; ἠρώτησεν ὁ Γκύ.

— Συλλογίζομαι ἐκείνη τὴ γυναῖκα... Τί εὐγένεια, τί γλυκύτητά που εἶχε τὸ βλέμμα της !

— Δὲν βαρυέσαι ! Καμμιὰ ζητιάνα τοῦ δρόμου θὰ εἶνε. . .

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶνε τόσο ζητιάνα, ὅσο εἴμεθα καὶ μεῖς ὅ,τι φαινόμεθα τώρα...

— Δέν το πιστεύω.

— Εἶπέ μου, Γκύ· σὺ θυμᾶσαι καθόλου τὴν μητέρα σου ; Ἔ, δὲν τη θυμᾶσαι ;.. Δὲν βλέπεις, σὰν ὄνειρο περασμένο, ἕνα ὡραῖο πρόσωπο, σκυμμένο ἐπάνω 'ςτὸ δικό σου ; .

— Δὲν θυμοῦμαι κανένα ἄλλο, παρὰ τὸ πρόσωπο τῆς γιαγιᾶς.

— Περίεργον πρᾶγμα ! ἐψιθύρισεν ὁ Γωλτιέρος, καὶ ἐβυθίσθη πάλιν εἰς ρεμβασμόν.

Ὁ Γκὺ τὸν ἐκρυφοκύτταζε μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

— Καὶ ἂν ἡ μητέρα σου ζῇ ἀκόμη ; εἶπεν ἔξαφνα ὁ Γωλτιέρος· αὐτὸ τὸ ἐσυλλογίσθης ποτέ ;

— Ἄ, μπᾶ ! ἀδύνατο !

— Καὶ γιατί ; Μήπως ἡ γιαγιὰ μᾶς εἶπε ποτὲ ἂν ἡ Δέσποινα Μαργαρίτα τῆς Δαμπιέρρης ἀπέθανεν; Ὄχι· ἐγὼ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὰ λόγια της. Ἔτσι μᾶς εἶπεν : « Ἅμα ἀπέθανεν ὁ πατέρας της καὶ ὁ ἄνδρας της, μοῦ ἔδωσε τὸ ἀγοράκι της, νὰ το μεγαλώσω κρυφά, μαζὶ μὲ τὸ δικό μου. » Τίποτε ἄλλο. Λοιπόν, ἡ μητέρα σου δὲν εἶνε καθόλου δύσκολο νὰ ζῇ ἀκόμη... ποῦ το ξεύρεις !

— Ἀπὸ τότε ὅμως, ἀγαπητέ μου Γωλτιέρε, ἡ Μαργαρίτα οὔτε ἐφάνη οὔτε ἀκούσθηκε.

— Ἀλλὰ καὶ τὸ παιδί της, ὁ κύριός μου Γκὺ τῆς Δαμπιέρρης, οὔτε ἐφάνη οὔτε ἀκούσθηκε, καὶ ὅμως ζῇ, καὶ ἂν δὲν βασιλεύῃ, θὰ βασιλεύσῃ... Τελος πάντων ! ἂν ζῇ ἡ μητέρα σου καὶ ἂν την εὕρῃς ποτέ, δὲν θὰ εἶσαι πολὺ εὐτυχισμένος, δὲν θὰ την ἀγαπήσῃς μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά ;

— Βέβαια· θὰ προσπαθήσω νὰ εἶμαι καλὸς υἱός, εἶπεν ἀμερίμνως τὸ παιδίον.

— Νά, γι' αὐτὸ μόνον σὲ ζηλεύω! ἀδελφέ μου· οὔτε γιὰ τὄνομά σου, οὔτ, γιὰ τὸ θρόνο σου, ἀλλὰ γιὰ τὴ μητέρασουε

Καὶ ὁ Γωλτιέρος ἐπρόφερε τὴν λέξιν ταύτην μὲ θερμότητα, μὲ συγκίνησιν, μὲ τρυφερότητα ἀπερίγραπτον. Κατόπιν ἐβυθίσθη εἰς τὸν γλυκὺν ρεμβασμόν του, ἀνακαλῶν ἀναμνήσεις ἀμυδρὰς, ἀορίστους, μὲ εἰκόνας συγκεχυμένας, μακρινὰς ὡς ἐν ὀνείρῳ... Ἦσαν αἱ ἀναμνήσεις τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπε μίαν μορφήν, — τὴν μορφὴν τῆς μητρός του,— καὶ πρᾶγμα παράδοξον ! ἡ μορφὴ αὐτὴ ὡμοίαζε κάπως μὲ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχον συναντήσῃ πρὸ ὀλίγου. Ὡμοίαζεν ; ὄχι, ὁ Γωλτιέρος δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ το βεβαιώσῃ. Καὶ ὅμως, ἡ θέα τῆς γυναικὸς ἐκείνης τον ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν πρώτην του ἡλικίαν, καὶ τῷ ἐπανέφερε, ζωηρότερον παρά ποτε, τὸ ἅγιον ἴνδαλμα τῆς μητρός του ! . . .

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ

ΙΣΕΡΧΟΜΕΘΑ εἰς τὴν τρίτην αἴθουσαν τοῦ Μουσείου, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ περικαλλέστατον ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ δίδει τὴν ὀνομασίαν. Ἐξακολουθοῦν τὰ ἔργα τῆς Ε' καὶ Δ'

Ἑκατονταετηρίδος, ἐξακολουθεῖ ἡ φειδιακὴ ἀκμὴ τῆς τέχνης, ἐξακολουθοῦν αἱ ὡραῖαι ἐκεῖναι κεφαλαί, τὰς ὁποίας ἐθαυμάσαμεν καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἐπὶ τῶν τοίχων εἶνε ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα : Πραξιτέλης, Φειδίας — Ἀγοράκριτος (διάσημος μαθητὴς τοῦ Φειδίου,) Βρύαξις Ἀθηναῖος, Δημοφῶν Μεσσήνιος. Ὀλίγα σχετικῶς τὰ ἔργα τῆς αἰθούσης, — ἕως πεντήκοντα τεμάχια, — ἀλλὰ μεγίστης, ἀνυπολογίστου ἀξίας, καθιστῶντα τὸ τμῆμα τοῦτο ἓν τῶν σημαντικωτέρων τοῦ Μουσείου μας. Ἀρκεῖ μόνον νὰ σας εἴπω, ὅτι ἐγκλείει γλυπτά, περὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης, ὅτι ἐξῆλθον ἐκ τῆς σμίλης αὐτοῦ τοῦ Φειδίου (ἀρ. 203—214). Εἶνε συντρίμματα ἀπὸ τὸ βάθρον τοῦ ἀγάλματος τῆς Νεμέσεως, εὑρεθέντα εἰς τὸν ἐν Ραμνοῦντι ναὸν τῆς θεᾶς ταύτης. Κεφαλαὶ γυναικεῖαι, μία κεφαλὴ ἵππου, τεμάχια κορμῶν κτλ. ἀνήκοντα εἰς ἀγάλματα μικρῶν διαστάσεων. Ἀλλὰ πόσον γιγάντια ἀναδεικνύονται ἀπὸ τὴν τελειότητα τῆς τέχνης των ! Ὁποία χάρις, καὶ ὁποία λεπτότης ! Πόσον μελετημέναι εἶνε ὅλαι ἐκεῖναι αἱ λεπτομέρειαι, καὶ πῶς ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῶν ἐνδυμάτων διαγράφεται τὸ σῶμα, ὡς ἐὰν τὸ μάρμαρον ἐκεῖνο ἦτο διαφανές ! Τὰ κομψοτεχνήματα ταῦτα εἶνε παρατεταγμένα ἐντὸς θήκης ἐπιμήκους, ὑκλοφράκτου, ἀποτελοῦν δὲ τῷ ὄντι τρυφὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀπερίγραπτον.

Ἄνωθεν τῆς προθήκης ταύτης ἐκτείνεται ἓν ἄλλο ἐπίμηκες ἀνάγλυφον, μία ζωφόρος, εὑρεθεῖσα εἰς τὰς Θερμοπύλας, (ἀρ. 221—222.) Ἄγνωστος ὁ καλλιτέχνης, ἄγνωστον καὶ τὸ μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐκόσμει ἡ ζωφόρος αὕτη. Ἀλλὰ θὰ ἦτο ἔξοχος ὁ καλλιτέχνης καὶ περικαλλέστατον τὸ μνημεῖον, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν πομπὴν τῶν Νηρηΐδων, τῶν Τριτώνων καὶ τῶν Ἐρώτων, οἱ ὁποῖοι βαίνουν ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. Μέγα μέρος τοῦ ἀναγλύφου διατηρεῖται εἰς καλλίστην κατάστασιν. Τόσον λευκὸν καὶ στιλπνὸν εἶνε τὸ μάρμαρον, τόσον ζωηραὶ αἱ παραστάσεις, ὥστε νομίζεις ὅτι εἶνε ἔργον σημερινόν. Ὑπὸ ἔποψιν δὲ λεπτότητος, χάριτος, κομψότητος, νομίζω ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο τοῦ Δ' αἰῶνος δὲν ἔχει εἰς τὸ Μουσεῖόν μας ἐφάμιλλον.

Ἀπέναντι, εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον, εἶνε παρατετταγμένοι αἱ μεγάλαι πλάκες, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξεικονίζεται ἐν σειρᾷ ἀνάγλυφον ὁ περὶ μουσικῆς ἀγὼν τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὸν Μαρσύαν, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Μουσῶν. (ἀρ. 215—217). Ἔργον θαυμάσιον τοῦ Πραξιτέλους, ἢ τῶν μαθητῶν του, κοσμοῦν τὸ βάθρον ἀγαλμάτων τῆς Λητοῦς, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Δυστυχῆ Μαρσύα ! Εἰς μάτην παίζεις μὲ ὅλην σου τὴν δύναμιν καὶ μὲ ὅλην σου τὴν τέχνην τὸν διπλοῦν αὐλόν ! Αὕτη ἡ προσπάθεια, αὕτη ἡ ἔντασις, τὴν ὁποίαν παρέστησεν ἀμιμήτως ὁ Πραξιτέλης; εἰς οὐδὲν θά σε ὠφελήσῃ ! Θὰ ἡττηθῆς ! Ἰδού, μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ θείου Ἀπόλλωνος, ὁ Σκύθης ἐκεῖνος, ὁ ἀναμένων μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα, τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος. Ἀλλοίμονόν σου, Σάτυρε ! Θὰ σ' ἐκδάρῃ ζωντανόν !..

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων κεφαλῶν φυσικοῦ μεγέθους (ἢ κατά τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ), αἱ ὁποῖαι πλημμυροῦν τὴν αἴθουσαν ταύτην, — μία καλλίκομος κεφαλὴ τῆς Μούσης Μελπομένης, τί θαυμασίαν ἔκφρασιν ποῦ ἔχει ! — ὑπάρχουν καὶ τρεῖς γιγαντιαῖαι κεφαλαὶ ἐπὶ ὑψηλῶν ἐρυθρῶν βάθρων, παριστῶσαι τὴν Δήμητραν, τὸν Τιτᾶνα Ἄνυτον καὶ τὴν Ἀρτέμιδα. Εἶνε ἀπὸ τὸν ἐν Λυκοσούρᾳ τῆς Ἀρκαδίας ναὸν τῆς Περσεφόνης, ἔργα τοῦ Μεσσηνίου Δημοφῶντος, καλλίστης τέχνης τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Εἰς τὰ κολοσσιαῖα ταῦτα συντρίμματα (ἀρ. 225α) ἀνήκει καὶ μέγα τεμάχιον ἐνδύματος περιεργοτάτου, διὰ τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἀναγλύπτους παραστάσεις γυναικῶν ὀνοκεφάλων, Νικῶν πτερωτῶν, Νηρηΐδων κτλ. Σημεῖα καὶ τέρατα τελοσπάντων βλέπει τις εἰς τὸ ἔνδυμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει τὰ ἐνδύματα τῶν παραμυθιῶν, ποῦ ἔχουν ἐπάνω ζωγραφημένα «τὸν οὐρανὸ μὲ τἄστρα, τὴ θάλασσα μὲ τὰ κύματα καὶ τὸν κάμπο μὲ τὰ λούλουδα.»

Εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ἵσταται ἐπὶ βάθρου ὁ Ἑρμῆς, (ἀρ. 218). Ὀπίσθεν αὐτοῦ τοῖχος φέρει ἐζωγραφημένον μέγα τετράγωνον μαῦρον, πλαισιούμενον ἀπὸ μαίανδρον χρυσοῦν, διὰ νὰ προσπίπτῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ λευκὸν ἄγαλμα καὶ νὰ φαίνεται καλλίτερα. Ὁ Ἑρμῆς οὗτος εὑρέθη εἰς τὴν Ἄνδρον, μετὰ τοῦ ὑπ' ἀρθ. 219 γυναικείου ἀγάλματος, τὸ ὁποῖον φαίνεται εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς αἰθούσης. Πιθανώτατον εἶνε, ὅτι καὶ τὰ δύο ἵσταντο ποτὲ ἐπὶ τάφου. Γυμνὸς ἔφηβος, φυσικοῦ μεγέθους, εὐμελὴς τὸ σῶμα καὶ ὡραῖος τὴν μορφήν, συνδυάζων γυναικείαν ἀβρότητα καὶ ῥώμην ἀνδρικήν, φέρων ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐρριμμένον ἱμάτιον καὶ στηριζόμενος παρὰ κορμόν, τὸν ὁποῖον περιτυλίσσει εἰς ὄφις, — ἰδοὺ πῶς παρίσταται ὁ Ἑρμῆς εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦτο, τὸ ὑπὸ ἔποψιν τέχνης ἓν τῶν καλλίστων τοῦ Μουσείου μας, ὑπενθυμίζον πολὺ κατὰ τὴν μορφὴν καὶ τὴν στάσιν, τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους.

Πολλὴν ὥραν θὰ σταματήσῃ ὁ ἐπισκέπτης πρὸ τοῦ Ἑρμοῦ τῆς Ἄνδρου, διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ εὔπλαστον τοῦτο σῶμα, τὴν γλυκυτάτην κεφαλήν, τὸν χαριτωμένον λαιμόν, τὰ ἰσχυρὰ στέρνα, τοὺς γλαφυροὺς μηρούς, τὰς κνήμας... ὄχι, ἐδῶ πρέπει νὰ σταματήσωμεν, διὰ νὰ μὴ πάθωμεν ὅ,τι ἔπαθε κάποτε εἰς ἐπισκέπτης τῆς Ὀλυμπίας πρὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους.

Πρέπει νὰ σας διηγηθῶ αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον :

Ὁ ἐπισκέπτης αὐτὸς ἦτο ἰατρός, πολὺ περισσότερον δυνατὸς εἰς τὴν ἀνατομίαν παρὰ εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν. Ἐθαύμασεν ἐπὶ πολὺ σιωπηλὸς τὸ καλλιτέχνημα, καὶ ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν, εἶπε μὲ στόμφον :

— Ἰδέτε, σᾶς παρακαλῶ, τὸν μῦν αὐτὸν τῆς κνήμης. Μόνον ὅταν τὸ σῶμα ἔχῃ αὐτὴν τὴν στάσιν, ὁ μῦς ἐξογκώνεται οὕτω. Ἄ, βέβαια! ὁ Πραξιτέλης ἤξευρε καλλίτερην Ἀνατομίαν ἀπὸ ἐμέ! ..

Ἀντὶ νὰ θαυμάσουν ὅμως, οἱ παριστάμενοι ἐγέλασαν εἰς βάρος τοῦ ἰατροῦ...

Αἱ κνῆμαι τοῦ Ἑρμοῦ τῆς Ὀλυμπίας δὲν εἶνε ἔργον τοῦ Πραξιτέλους· εἶνε νεώτερον συμπλήρωμα τοῦ ἠκρωτηριασμένου ἀγάλματος !

Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἐνώπιόν μας Ἑρμῆν. Τὰ μέρη, τὰ ἀπὸ τῶν γονάτων μέχρι τῶν σφυρῶν, λείπουν καὶ ἔχουν ἀντικατασταθῆ ἐξ ἀναλογίας ὑπὸ νεωτέρου καλλιτέχνου. Νὰ μὴ σας κάμῃ λοιπὸν ἐντύπωσιν τὸ διαφορετικὸν χρῶμα τῶν κνημῶν, καὶ προσπάντων προσέξατε νὰ μὴ τας θαυμάσετε ἄλλως, εἰμὴ ὡς ἐπιτυχῆ συμπληρώματα.

ΦΑΙΔΩΝ

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΩΝ

Πάρα πολλὰς ἐρωτήσεις κάμνουν τὰ παιδιά. Θὰ ἤθελα νὰ ἐρωτοῦν ὀλιγώτερα καὶ νὰ παρατηροῦν περισσότερα.

Περὲς.

★

Δυναται τις νὰ ὁρίσῃ τὸ παιδίον ὡς ἑξῆς: Ὃν ἀγνοοῦν ἑαυτό.

Ζανέ.

★

Ἡ κούκλα εἶνε τὸ παιδὶ τοῦ παιδιοῦ

Ρεγκώλ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

Βραβευθεῖσα

Εἰς τὸν 61ον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων.

(Ἴδε φυλλάδιον 1, σελ. 13.)

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΥ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· Ἴδε σελ. 53.)

— Κ' ἐξύπνησες ἀπὸ τὴ χαραυγὴ *διὰ νὰ μοῦ ἑτοιμάσῃς τὸ πρόγευμά μου!* ἀνέκραξεν ὁ Ἔρρίκος, ἐν ᾧ ἡ Κοραλία ἔδιδεν εἰς αὐτὸν μεγάλον φλυζάνιον ἐξαιρέτου καφὲ μὲ ἀφρόγαλα, ἐν συνοδίᾳ ἀρκετῶν βουτυρωμένων τεμαχίων ἄρτου. Ὤ, ἀδελφοῦλά μου, διατί νὰ λάβῃς τέτοιον κόπον; Θὰ ἐφρόντιζα μόνος μου, — ἢ θὰ ἐφώναζα κανένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μαύρους νὰ μὲ βοηθήσῃ...

— Καὶ θὰ σε ἀργοποροῦσε μίαν ὥραν χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε, καὶ θὰ σ'ἔκαμνε ν' ἀγανακτήσῃς! Εἶνε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, δὲν λέγω, ἀλλ' εἶνε φοβερὰ ἀνεπιτήδειοι. Ἡ Μάρθα μού το ἔλεγεν ἀκόμη χθές «ἐδῶ ἂν θέλῃ κανεὶς τίποτε, πρέπει νὰ τὸ κάμνῃ μόνος του.»

— Πολὺ καλά· ἐπὶ τέλους εἰμποροῦσα ν'ἀποταθῶ εἰς τὴν Μαργαρόναν...

— Ἡ καϊμένη ἡ Μαργαρόνα! βγαίνει ἡ ψυχή της νὰ κυβερνᾷ αὐτὲς τὲς μαῦρες ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ. Ἂς τὴν ἀφήσωμεν νὰ ἡσυχάσῃ ἀκόμη. Μόνοσσου πηγαίνεις εἰς τὰ μεταλλεῖον;

— Ναί· ὁ Γεράρδος ἑτοιμάτο τόσο γλυκὰ ποῦ δὲν ἐβάσταξα νὰ τὸν ξυπνήσω.

— Φαίνεται ὅτι μὲ παίρνεις γιὰ κανένα μωρουδάκι! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, ἐμφανισθεὶς δροσερὸς καὶ ζωηρός. Μιμούμενος δὲ κωμικῶς τὴν προφορὰν τῶν μαύρων εἶπε· «Ντεποινὶ Κοραλὶ» λίγο καφὲ σὲ κελὸ μαῦρο...

— Πάρε, μαῦρέ μου· καὶ καλὸ ἀφρόγαλα καὶ καλὸ βουτυρόψωμο.

— Ὡραῖο!... ὡραῖο! εἶπεν ὁ Γεράρδος, τρίβων τὸν στόμαχόν του καὶ περιστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς του ὅπως οἱ μαῦροι. Κ α μ π ό!! Κ α μ π ό!... Σὺ δὲν εἰξεύρεις τὴν γλῶσσαν τῶν μαύρων ὅπως ἡμεῖς. Μάθε, ὅτι ὅταν εὑρίσκῃς ἓν πρᾶγμα τῆς ἀρεσκείας σου, εὔμορφον, ὡραῖον, σοῦ φθάνει νὰ εἰπῇς κ α μ π ό! Μὲ αὐτὴν μόνην τὴν λέξιν θὰ ἐκφράσῃς τοὺς πομπωδεστέρους ἐπαίνους. Καὶ ἠμπορεῖ νὰ το εἰπῇ κανεὶς διὰ τὸν καφέ σου, καλή μου Κοραλία· εἶνε κ α μ π ό, ὦ, χωρὶς ἄλλο!

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ἡ Κοραλία. Ἔρρίκε, θέλεις καὶ ἄλλο φλυζάνι;.. Πάρε κι' αὐτὸ τὸ βούτυρόψωμο, Γεράρδε... Θέλετε καὶ αὐτὰ τὰ ὀπωρικὰ ὡς ἐπιδόρπιον; Τί δροσερότητά ποὺ τὴν ἔχουν καὶ τί εὐωδίαν, αἔ; Ἐν ᾧ δὲ ἔλεγεν αὐτά, προσέφερεν εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς τῆς, ἐπὶ μεγάλου πρασίνου φύλλου, ὡραῖα κόκκινα ὀπωρικά, τὰ ὁποῖα ὡμοίαζον μὲ φ ρ ά ο υ λ α ς, ἀλλ' ἦσαν πολὺ μεγαλήτερα καὶ εἶχον ὅλως διόλου ἀσυνήθη εὐωδίαν.

— Ὁ Νέανδρος Μωϊλαὶν μοῦ τὰ ἐμάζευσε χθὲς βράδυ, καὶ εἶπεν ὅτι εἶνε ὡραιότατα διὰ τὸ πρόγευμα.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐτίμησαν ὅπως ἤξιζε τοὺς ὡραίους ἐκείνους καρπούς, ἀφ'οὗ δὲ ἐφίλησαν τὴν χαριτωμένην Ἥβην των, ἐξεκίνησαν εὐθυμοι πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ μεταλλείου.

Κατὰ τὴν μεσημβρίαν οἱ δύο ἐξερευνηταὶ ἐπανῆλθον. Καὶ μόνον ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν των, ἦτο δυνατὸν νὰ μαντεύσῃ κανεὶς ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδρομῆς ἦτο εὐάρεστον. Ὁ Γεράρδος πρὸ πάντων ἠκτινοβόλει καὶ ἐπήδα ἀπὸ τὴν χαράν του.

— Νίκη! νίκη! ἐφώναξε, ρίψας τὸν πῖλόν του εἰς τὸν ἀέρα. Πᾶνε οἱ Ρότζχιλδ!... Ἐχανδαχώθηκαν οἱ Βάνδερμπιλδ!... Κρυφθῆτε εἰς τὸ παύκαλόν σας, πλουσιοι τοῦ παλαιοῦ κόσμου!... Τώρα μόνον ἡμεῖς εἴμεθα ἀληθινὰ ἑκατομμυριοῦχοι!...

— Τί τρέχει, τρελλόπαιδο, λέγε, εἶπεν ἡ κυρία Μασσαί μειδιῶσα. Τί εὑρήκατε καὶ ἔχεις τόσον μεγάλην χαράν;

— Εἶνε ἴσως πρόωρος ἡ χαρά, εἶπεν ὁ Ἔρρίκος, ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς χλόης· Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἡ ἐπιχείρησις μοῦ φαίνεται λαμπρά.

— Ἀλήθεια;... Γιὰ λέγε! Εἰπέ μας καταλεπτῶς τί εὑρήκατε;

— Ἐφ' ὅσον εἰμπορῶ νὰ κρίνω ἀπὸ ἐξέτασιν, ἡ ὁποία ἔγινε κατ' ἀνάγκην βιαστική, τὸν Γεράρδον δὲν τὸν ἠπάτησαν οἱ ὀφθαλμοί του· τὸ μετάλλευμά μας εἶνε θυμάσιον· εἶνε στρῶμα πλουσιώτατον καὶ ὡραιότατον. Μοῦ φαίνεται ὅτι φθάνει εἰς πολὺ βάθος· ὁπωσδήποτε, καὶ μόνον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος ἂν κάμωμεν ἐργασίας, θὰ ἀρκέσουν, ἂν ὄχι νὰ μας φέρουν κολοσσιαίαν περιουσίαν, τοὐλάχιστον νὰ μας ἐξασφαλίσουν μίαν ἄνεσιν...

Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἔγινε δεκτὴ ἡ καλὴ αὕτη εἴδησις· ἕκαστος εἰζήτει λεπτομερείας, καὶ ὁ Ἔρρίκος ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ πολλάκις τὰς τεχνικὰς ἐξηγήσεις του· τὸ ἔπραττε δὲ μὲ πολλὴν προθυμίαν καὶ εὐγένειαν. Ἡ κυρία Μασσαί, νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδιώξῃ ἀπὸ τὸ πνεῦμά της μερικὰς ἀμφιβολίας· ἀλλὰ μὴ θέλουσα νὰ ταράξῃ τὴν γενικὴν χαράν, δὲν ἐξέφρασεν αὐτάς, ἀπέκρυψε δὲ ἐπιμελῶς τὰ παιδισιόδοξα προαισθήματα, τὰ ὁποῖα ἐγεννήθησαν εἰς τὴν ψυχήν της χωρὶς νὰ το θέλῃ.

Ἀπεφάσισαν νὰ προβοῦν ἄνευ ἀργοπορίας εἰς τὴν ὁριστικὴν ἐγκατάστασιν. Ἡ τοποθεσία ἦτο πραγματικῶς θαυμασία· ἐφ' ὅσον ἔφθανε τὸ βλέμμα ἐξετείνετο ἡ πρασίνη πεδιὰς κατάφυτος· κατὰ διαστήματα δὲ διεκρίνοντο συστάδες δένδρων· τὸ δροσερὸν καὶ διαυγὲς ὡς κρύσταλλον ρυάκιον ἔρρεεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου μετὰ μελῳδικοῦ κελαρυσμοῦ. Ἀνεβίβασαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τὴν φορητὴν οἰκίαν· ἕκαστον μέρος αὐτῆς, ἠριθμημένον, ἐπανεῦρε τὴν θέσιν του, μετ' ὀλίγον δὲ ἡ ἐπαύλις ἱδρύθη ἐκ νέου· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι διὰ μαγικῆς ῥάβδου μετεκομίσθη ἀπὸ τόσον μακρὰν ἡ μικρὰ ἑστία, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσας περιπετείας εἶχε κατασκευάσῃ ἡ οἰκογένεια Μασσαί. Ὁ Νέανδρος Μωϊλαὶν ἔδωκε πολύτιμον βοήθειαν εἰς τὰς προκαταρκτικὰς αὐτὰς ἐργασίας.

Ἐξέλεξαν δὲ μέρος δενδρόφυτον, ὥστε ὅταν ἔρραξαν αὐτὸ τριγύρω μὲ φράκτην, ἡ κατοικία εὑρέθη εἰς τὸ μέσον μικροῦ σκιεροῦ δάσους, ἐστρωμένου μὲ χλόην. Κατὰ συμβουλὴν τοῦ Μωϊλαίν, πέριξ τῶν τοίχων αὐτοῦ ἐφύτευσαν ἄφθονα ἀκανθώδη φυτά, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ κλίμα ἐκεῖνο θὰ ἐσχημάτιζον μετ' ὀλίγον φραγμὸν ἀνυπέρβλητον καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ ζῷα.

Δύο μικραὶ πτέρυγες, συμπληρωματικαί, προστεθεῖσαι εἰς τὴν μεγάλην κεντρικὴν ἔπαυλιν ἐσχημάτισαν ἡμίαν τὴν κατοικίαν τοῦ ἰατροῦ Λωμόνδου, ἡ ἄλλη τοῦ Βέμπερ καὶ τῆς Λίνας· δόρι, μολονότι διέμενον ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ἕκαστος ἤθελε νὰ διατηρήσῃ, ὅσον εἰμπόρει περισσότερον, τὴν αὐτονομίαν του· ὁ Βρανδεβένης καὶ ἡ Μποῦ - Μποῦ ἐγκατεστάθησαν ὀλίγον παρέκει, εἰς οἰκίσκον κατασκευασθέντα κατὰ τὸ σχέδιον τῶν ἰθαγενῶν κατοικιῶν.

Μέσα εἰς ἄλλον περίβολον ἦσαν, παρεκτὸς τῶν ἀποθηκῶν, τὸ πλυσταρεῖον, τὸ ἀρτοποιεῖον, οἱ σταῦλοι, αἱ καλύβαι τῶν μαύρων· ἐπὶ τούτων τὴν ἀνωτέραν ἐποπτείαν εἶχεν ὁ Λεγκέν, ἡ δὲ Μαργαρόνα ἐβασίλευεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἔχουσα ὑπὸ τὰς διαταγάς της ὁλόκληρον πλῆθος μαύρων ὑπηρετριῶν.

Αἷμα ἔπτυεν ἡ Μαργαρόνα, ἕως ὅτου βάλῃ εἰς τάξιν τὰ μαῦρα ἐκεῖνα ὄντα, τὰ φοροῦντα ὡ, στολίδια χονδροειδεῖς χάνδρας καὶ κρατοῦντα εἰς τὸ στόμα των πίπαν.

Ἀλλ' ὅ,τι δὲν κατώρθωναν αἱ ὀργίλαι ἐπιπλήξεις τῆς «Κυρὰ Λεγκέ», κατώρθωνεν, ὡς διὰ μαγείας, μία λέξις τῆς Κοραλίας· ἡ νεαρὰ κόρη εἵλκυσεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀγάπην ὅλων· αἱ ὀλιγωρότεραι, αἱ περισσότερον ἀνυπότακτοι, ἔτρεχον νὰ τὴν περιποιηθοῦν, ἐφιλοτιμοῦντο ποία νὰ δείξῃ περισσότερον ζῆλον, περισσοτέραν ὑποταγήν, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ περισσότερον.

Ἡ Μαργαρόνα ἔμενεν ἔκπληκτος διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, καὶ ἐξέφραζε τὸν θαυμασμόν της πρὸς τὸν Λεγκέν. Οὗτος δὲ πάλιν δὲν εὕρισκε λέξεις καταλλήλους διὰ νὰ ἐπαινέσῃ τὰ προτερήματα τῆς Κοραλίας.

Τὰ καθήκοντα τῆς ἐποπτείας δὲν ἠμπόδιζον τὸν Λεγκὲν νὰ ἐκτελῇ καὶ ἄλλας ἐργασίας. Ἐφύτευεν, ἔσπειραν, ἔσκαπτε, μὲ τὴν βοήθειαν δὲ τοῦ Νεάνδρου Μωϊλαίν, ἐσχημάτισε πέριξ τῆς κατοικίας παραδείσιον κῆπον. Ὑπὸ τὸν ὡραῖον ἐκεῖνον οὐρανόν, θάμνοι καὶ ἄνθη αὐξάνουν μὲ ἀπίστευτον ταχύτητα, μετὰ τινας δ' ἑβδομάδας μεγάλαι ἀναδενδράδες πρασίνων φυτῶν, πρασιαὶ ἀνθοστόλιστοι, ἔτερπον τοὺς ὀφθαλμοὺς πανταχόθεν· πάμπολλα ἀναρριχητικὰ φυτὰ ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους καὶ κατέπιπτον ἀνθισμένα πέριξ τῶν παραθύρων.

Ὁ κῆπος ἦτο πολὺ εὔμορφος, εἴλκυε δὲ τὸν θαυμασμὸν τῶν νεαρῶν Μωϊλαίν, οἵτινες συχνάκις ἐπεσκέπτοντο τοὺς νέους των φίλους.

[Ἕπεται συνέχεια.] ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ

—Δίχως μάνα ποὺ πονεῖ,
Δίχως γλῶσσα καὶ φωνή,
Δίχως χέρια καὶ ποδάρια,
Πῶς μποροῦν καὶ ζοῦν τὰ ψάρια;

—Κάθε ψάρι ποὺ βουβὰ
Μέσ' 'στὸ ρεῦμα κολυμβᾷ,
Ξέρει πῶς δὲν το ξεχάνει
Ὁ Θεὸς ποὺ τῶχει κάνει.

Μὲ τὸ στόμα τ' ἀνοιχτό,
Κάνει τὸν κυνηγητὸ
Στὴν τροφὴ ποὺ 'στὰ πελάγη
Τοὺς ἔβαλε ὁ Θεὸς νὰ φάγῃ.

Μὰ μὲ μάτια τεντωτὰ
Γύρω - γύρω τοὺς κυττᾷ
Μή τοὺς κάμουνε κυνήγι,
Νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ φύγῃ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΟΣΠΙΤΟ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Οἱ πλούσιοι ἄνθρωποι προτιμοῦν τὰ ἐπάνω πατώματα. Οἱ πλούσιοι ποντικοὶ προτιμοῦν τὰ ὑπόγεια.

Εἰς ἕνα ὑπόγειον κατοικεῖ καὶ ἡ εὐγενὴς κυρία Στακτερὴ Ποντίκαινα. Εἶνε ἀπὸ τὰ πρῶτα π ο ν τ ι κ ό - ο π ι τ α τῆς πόλεως. Ἀπ' ὅλα ἔχει ἐκεῖ *μέσα*. Τυριά, βούτυρα, λάδια, καρύδια, ρίζια, ζάχαρες,—τὰ καλὰ τοῦ Ἀβραάμ... Μόνο ποῦ εἶνε ξένα· ἀλλὰ τί πειράζει; ἡ Κυρία Ποντίκαινα τὰ θεωρεῖ δικά της.

Πολὺ εὐγενὴς ἡ κυρία Στακτερή, πολὺ καθὼς πρέπει. Ἔχει τὰ καλλίτερα γουνερικά, μιὰ ὡραία βεντάλια καὶ ἕνα κομψὸ σαλονάκι, στολισμένο ὅλο με ἀράχνες· (εἰς τὰ ποντικόσπιτα ἡ ἀράχνες ἔχουν μεγάλη

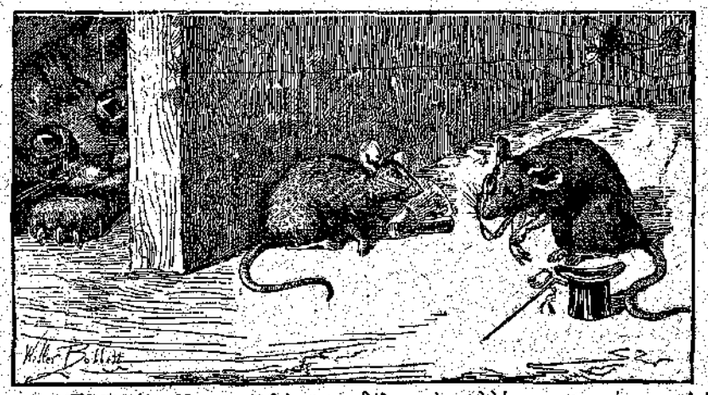

πέρασι.) Ἐδῶ κάθε Κυριακὴ δέχεται τοὺς φίλους της, καὶ κάμνουν ἀπογευματινές, ποῦ βαστοῦν ὡς τὰ μεσάνυκτα.

Τώρα ποὺ τὴν βλέπετε, ἔχει τὴν ἐπίσκεψι τοῦ κυρίου Μαυρούκου, ποντικοῦ πολὺ ἐπισήμου, μὲ ψηλὸ καπέλο, μὲ γάντια, μὲ μπαστοῦνι, καὶ μὲ μονόκλ. Ἔχει καὶ μουστάκια· ἀλλὰ ὅσω γι' αὐτά, καὶ ἡ κυρία Στακτερὴ δὲν πηγαίνει πίσω...

— Θέλετε νὰ σας τρατάρω λίγο λάδι τῆς Κηφισσιᾶς; τοῦ λέγει ἡ κυρία. Ὅ,τι τῶφεραν, ξέρετε· εἶνε πολὺ ὡραῖο.

— Ὦ, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, Κυρία μου... Ἀλήθεια... ἔχει μιὰ μυρωδιά, καὶ μιὰ γεῦσι...

— Ὁρίστε καὶ ὀλίγο τυρὶ κρητικό. Πολὺ ἐκλεκτὸ πρᾶγμα, ξεύρετε... ἂν θέλετε νὰ πάρετε καὶ γιὰ τὰ παιδάκια σας...

— Ὦ, κυρία μου!... δὲν ἔχω λόγους νὰ σας εὐχαριστήσω. Εἶνε τρέλλα!

— Καὶ κανένα καρυδάκι; δὲν πέρνετε;

—Ναί· νοί· ἀπ' ὅλα ἔχετε, βλέπω, κυρία μου· τὸ σπίτι σας εἶνε εὐλογημένο! Ἀ, δὲν μοιάζετε σεῖς μὲ κάτι πρόστυχους ποντικοὺς ποὺ κάθουνται ἐπάνω 'στὴ σοφίτα. Μᾶς ἐπροσκάλεσαν μιὰ μέρα, καὶ δὲν εἶχαν νὰ μας δώσουν ἄλλο τίποτε, παρὰ τὸ παληόλαδο μιᾶς κανδήλας, — φαντασθῆτε! — καὶ τὴν κόλλα ἀπὸ τὴ *ράχη* κάτι παληοβιβλίων!

— Πφ! τί προστυχιά! ἐφώναξεν ἡ κυρία Στακτερή. Ἐδῶ τέτοια πράγματα δὲν γίνονται! ὅταν προσκαλῶ τοὺς φίλους μου, ἐννοῶ νὰ τοὺς δίδω τὰ καλλίτερα κομμάτια. Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ ἀποθήκη εἶνε πάντα γεμάτη, καὶ μόνο ὑγεία νὰ ἔχωμε.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ...

Ἡ κυρὰ Σερπετή, ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ ἀπὸ πολλὴν ὥρα ἐπαραφύλαττε ἀπέξω 'στὴ θύρα, ἐχύθηκε κατ' ἐπάνω των. Μόνον ὁ κύριος Μαυροῦκος ἐπρόφθασε νὰ τσακισθῇ καὶ νὰ φύγῃ, ἀφίνωντας ἀπὸ τὴν βία του καὶ ψηλοκαπελοδούρα καὶ γάντια. Ἀλλὰ ἡ κυρὰ Στακτερή, ποῦ ἐλιποθύμησεν ἀπὸ τὸ φόβο της, ἔπεσεν εἰς τὰ νύχια τῆς γάτας. Καὶ ἔτσι ἐμαθεν,—ἀλλὰ πολὺ ἀργά,— ὅτι κακοὶ ποντικοὶ δὲν εἶνε μόνον ἐκεῖνοι ποὺ κάθονται 'στὴ σοφίτα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ κάθονται 'στὰ *ὑπόγεια*, καὶ *ρημάζουν* τὴν ἀποθήκη, καὶ μ ν η μ ο ν ε ύ ο υ ν μ ὲ ξ έ ν α κ ό λ λ υ β α, καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΝΟΣ ΦΕΡΩΝ ΛΕΟΝΤΗΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

(Μῦθος Αἰσώπου.)

Ρίχνει κάτω τὸ σαμάρι
Καὶ λεονταριοῦ τομάρι
Ἕνας γάϊδαρος φορεῖ,
Κ' ἔτσι μ' ὄψι φοβερή
Καὶ φωνάρα τρομερή,
Καθὼς ζύγωνε τὰ ζῷα,
Ὅσα ἦταν πειὸ ἀθῶα,
Τάσκιαζε, καὶ τρομαγμένα
Ἐκρυφθῆκαν μαζωμένα.

Μὰ ἡ Ἀλεποῦ μονάχα
Τρέχει ἔμπρός του ἀναγελῶντας
Καὶ του λέει χοροπηδῶντας:
«Γάϊδαρέ μου, θαρρεῖς τάχα
Πὼς σὺ μόνο ἔχεις αὐτιά; . . .
Σὰν ἐφόρεσες τομάρι
Κ' ἐζητοῦσες μὲ ψευτιὰ
Νὰ περάσῃς γιὰ λεοντάρι,
Κι' ὅλους μας νὰ φοβερίζῃς,
Ἔπρεπε... νὰ μὴ γκαρίζῃς!»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΜΑ ΤΙ ΣΟΥ ΕΙΠΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ?

ΜΙΚΡΑ ΚΩΜΩΙΔΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΓΕΩΡΓΟΣ, *11 ἐτῶν*.—ΤΑΚΗΣ, *τῆς αὐτῆς ἡλικίας, φίλος του*.—ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, *10 ἐτῶν, ἀδελφὴ τοῦ Γεώργου*.

(Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ παιδικὸν δωμάτιον. Σωροὶ βιβλίων κλειστῶν ἐπὶ μιᾶς τραπέζης, ἓν κανιστρον ἐργοχείρου καὶ ἓν κυτίον).

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ὁ Γεώργος, μὲ τὰ χέρια χωμένα εἰς τὰ βυλάκια του. Ἡ Χαρίκλεια, κρατοῦσα τὴν κούκλαν της.

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Σάββατο σήμερα . . . τί χαρά!.. Λοιπὸν τί θὰ παίξωμε;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (κυττάζουσα τὴν κούκλαν της). —Νά, τὶς κουμπάρες. . . θέλεις;

ΓΕΩΡΓΟΣ (μορφάζων).—Πφ! . . μὲ τὴν κούκλα σου θὰ παίξω ἐγώ;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.—Μπᾶ! μήπως δὲν ἔπαιξες μὲ τὴν κούκλα τὸ ἄλλο Σάββατο;

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Καλά, τὸ ἄλλο Σάββατο . . . ἦταν ἄλλο. Ἡ κούκλα εἶχε ἱμολουέντζα . . . κ' ἐγὼ ἤμουν γιατρός!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μετὰ σπουδῆς).—Ἔ, λοιπόν, τί ἀσθένεια θέλεις νὰ ἔχῃ σήμερα; Τύφο, ἵλερη, περιπνευμονία; . . . Διάλεξε!

ΓΕΩΡΓΟΣ (περιφρονητικῶς).—Μὰ τί σου εἶνε αὐτὰ τὰ κορίτσια! . . ὅλω κοῦκλες! . . ἂν τὰ βγάλῃς ἀπὸ τὶς κοῦκλες, τίποτε ἄλλο δὲν ξεύρουν!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ).—Ὄχι δά· ξεύρω νὰ παίζω λιγάκι καὶ τὴ σφαῖρα. . . ἂν θέλῃς. . .

ΓΕΩΡΓΟΣ (διακόπτων.)—Ναί, ξεύρεις! Ἐγὼ σε ἔμαθα! . . (Μετὰ μικρὰν παῦσιν.) Τελοσπάντων! ἂς εἶνε! Πᾶμε νὰ παίξωμε τὴ σφαῖρα. . . μὲ σένα πάντα θὰ κερδίζω! . . (Βγάζει ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του δύο μικρὰ τόπια.) Πᾶμε 'ς τὸν κῆπο.

(Ἡ Χαρίκλεια καθίζει τὴν κούκλαν της εἰς τὴν τράπεζαν, μὲ τὴν ράχιν εἰς ἕνα σωρὸν βιβλίων, καὶ ἑτοιμάζεται νὰ κολουθήσῃ τὸν ἀδελφόν της.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Ἀνοίγει ἡ θύρα. Ὁ Τάκης μὲ πιλίκιον, μ' ἐπωμίδας χρυσᾶς καὶ μὲ ξίφος, εἰσβάλλει εἰς τὸ δωμάτιον θορυβωδῶς καὶ τερετίζων· Ὁ Ἕλληνας ξεσπαθόνει. . . ξεσπαθό. . . δοσνει!)

ΓΕΩΡΓΟΣ (τρέχων εἰς προϋπάντησίν του).—Ὤ, ὁ Τάκης! . . . τί χαρά! . . . καλῶς ἦλθες!

ΤΑΚΗΣ.—Γειά σας, παλληκάρια!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (πλησιάζουσα).—Ὤ, τί ὡραῖο πιλίκιο! . . ὦ, τί ὡραῖες ἐπωμίδες χρυσές!

ΤΑΚΗΣ.—Μὰ τί σου εἶνε καὶ αὐτὰ τὰ κορίτσια! Ἀμέσως 'ςτὰ χρυσᾶ ἔπεσε τὸ μάτι της!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μειδιῶσα).—Μὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι καὶ σένα δὲν σ' ἀρέσουν ὀλιγώτερο τὰ χρυσᾶ. . . (δεικνύει τὴν στολὴν) ἀφ' οὗ . . . .

ΤΑΚΗΣ (διακόπτων, εἰρωνικῶς).—Ναί μάλιστα! Μὰ τί σου εἶνε, ἀλήθεια! . . . Ἐγὼ τὰ φορῶ αὐτὰ γιὰ νὰ φαίνωμαι σὰν ἀξιωματικός, ποῦ μιὰ μέρα θὰ γίνω. Μ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν μποροῦν νὰ τὰ κατλάβουν τὰ κορίτσια, ποῦ δὲν εἶνε ἱκανὰ γιὰ τίποτε!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.—Γιὰ τίποτε; Ὄχι δά!

ΓΕΩΡΓΟΣ (συμφωνότατος μὲ τὸν Τάκην).—Ἔχει δίκηο· ἡ γυναῖκες δὲν πηγαίνουν 'ςτὸν πόλεμο!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.—Μπᾶ! ἀμὲ ἡ Σουλιώτισσες; . . . ἀμὲ ἡ Ἰωάννα Δάρκ που ἔδιωξε τοὺς Ἄγγλους ἀπὸ τὴν Αὐρηλία;

ΤΑΚΗΣ.—Πφ! τί σχολαστικὰ ποῦ εἶνε τὰ κορίτσια!

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Ἄφησέ την!.. εἶνε τὸ αὐρινό της μάθημα...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἐξακολουθοῦσα).—Ἔπειτα, μπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς ἱκανὸς γιὰ πολλὰ πράγματα, χωρὶς νὰ πηγαίνῃ 'ςτὸν πόλεμο...

ΤΑΚΗΣ (στρεφόμενος πρὸς τὸν Γεώργον).—Ἔ, λοιπόν! δὲν θὰ παίξωμε 'μεῖς τί ποτε;

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Παίζουμε τὸν πόλεμο;

ΤΑΚΗΣ.—Ἀποῦς ἐκεῖ!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (δειλῶς).—Κ' ἐγώ;

ΤΑΚΗΣ.—Ἄ, ὄχι, ὄχι κορίτσια! Ἔ, Γεῶργο!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.—Ἐγὼ ξεύρω νὰ παίξω ὅ,τι πόλεμο θέλετε: τοὺς Μηδικούς, τὸν Πελοποννησιακό, τὸν Ἱερό, τὸν Τρικκοντατετῆ...

ΤΑΚΗΣ (ὠθῶν τὸν ἀγκῶνα τοῦ Γεώργου).—Πάλι ἄρχισε τὸ μάθημα...Ὄχι, ὄχι; εὐχαριστοῦμε!

ΓΕΩΡΓΟΣ (μαλακώτερος).—Ἔ, τὴν πέρνομε κι' αὐτὴ γιὰ νοσοκόμα;

ΤΑΚΗΣ (κτυπῶν τὸν πόδα).—Ὄχι!.. (Ψιθυρίζει κάτι εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Γεώργου.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.—Ὡραία εὐγένεια... νὰ μιλῆτε κρυφὰ μπροστὰ σὲ ἄλλους!.. Τί συνωμοσία ἐκάματε;

ΤΑΚΗΣ.—Ἄ, μὲ συγχωρεῖς, εἶνε μυστικὸν τοῦ Κράτους!

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Καμμιὰ συνωμοσία! (Πονηρῶς) Νά, θὰ πᾶμε νὰ πάρωμε τὴ Λαίδυσμιθ. . . κάτω 'ςτὸν κῆπο.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.—Καὶ τί εἶνε αὐτὴ ἡ Λαίδυσμιθ;

ΤΑΚΗΣ.—Μὰ τί σου εἶνε αὐτὰ τὰ κορίτσια!.. Οὔτε μιὰ ἐφημερίδα δὲν διαβάζουν!.. Στοιχηματίζω πὼς οὔτε τὸ Τρανσβαὰλ θὰ ἄκουσε ἀκόμη, οὔτε τοὺς Μπόερς!..Ἐλά, Γεῶργο, πᾶμε... (Ἐξερχονται).

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μόνη· πλησιάζουσα τὴν κούκλαν της).—Κουκλίτσα μου, πῶς σοῦ φαίνονται αὐτά;.. Φαίνεται λιγάκι σὰν νὰ θαυμάζῃς, σὰν νὰ πορτῇς... καὶ μὲ τὸ δίκηο σου. Ὁ κύριος ἀδελφούλης μου, ἄμα εἶνε μονάχος, παίζει καὶ καλοπαίζει μαζί μου. Ἤλθε κανένας φίλος του; Πάει! τὰ κορίτσια δὲν ἀξίζουν τίποτε!.. (θυμωμένη) Ἀκοῦς ἐκεῖ, δὲν ἀξίζουν τίποτε! Ἀμὲ αὐτοὶ τί ἀξίζουν;.. Χμ! Νά σου 'πῶ κ' ἕνα ἄλλο, κουκλίτσα μου; Αὐτὴ ἡ Λαίδυσμιθ ποὺ εἶπαν, δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου... Κάτι κακὸ ἑτοιμάζονται νὰ κάμουν αὐτοὶ οἱ κύριοι!.. Ἐκεῖνος ὁ Γεῶργος εἶχε ἕνα ὕφος τόσῳ πονηρό... Πάντα ὅσες φορὲς θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ Τάκης, θὰ κάμουν καὶ μιὰ ἀνοησία... (Ὀμιλοῦσα ὁλονέν, λαμβάνει ἀπὸ τὸ κάνιστρον τὸ ἐργόχειρόν της, καὶ ἀρχίζει νὰ κεντᾷ. Μετ' ὀλίγον ἀνυψώνει τὴν κεφαλὴν καὶ ἀκροᾶται.) Δὲν ἀκοῦονται καθόλου... Θὰ εἶνε 'ςτὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου... Μὰ τί νὰ κάμνουν ἀρά γε ἐκεῖ;... Ἄλλη φορά, ὅταν παίζουν τὸν πόλεμο, ξερωνίζουν σὰν ἄγριοι, χαλοῦν τὸν κόσμο... (πρὸς τὴν κούκλαν της.) Δόρα, βάζομε στοίχημα πῶς θὰ κάμουν καμμιὰ τρέλλα; Καὶ νὰ μὴν εἶνε ἐδῶ ἡ μητέρα, νά τους συμμαζεύῃ.. (Κεντοῦσα ὀλονέν.) Ἐμεῖς πρέπει νὰ λέμε: τί σου εἶνε αὐτὰ τὰ ἀγόρια!.. Τὰ ἀγόρια ὅμως, ὄχι οἱ ἄνδρες. Ὁ πατέρας μου, οἱ θεῖοί μου, ὅλοι οἱ μεγάλοι, εἶνε τί καλοί!.. (Κεντᾷ ἐπ' ὀλίγον σιωπηλή.) Μὰ νὰ μὴν ἀκούονται καθόλου! πολὺ περίεργο πρᾶγμα. Ξεύρεις, Δόρα, ὅτι ἄρχισα νὰ νιαυσυχῶ, μήπως χάσῃς τὸ στοίχημα;

ΣΚΗΝΗ Δ'

(Ἡ Χαρίκλεια κεντᾷ. Ὁ Γεώργος καὶ ὁ Τάκης εἰσέρχονται, μὲ ἄκαπτα ἐνδύματα, μὲ ὕφος δύσθυμον. Φιλονεικοῦν χαμηλοφώνως, ὠθοῦντες ὁ εἷς τὸν ἕλλον.)

ΓΕΩΡΓΟΣ (σιγά).—Ἐσὺ φταῖς, σοῦ λέγω!

ΤΑΚΗΣ (ὁμοίως).—Ὄχι, ἐσὺ φταῖς!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἐγείρουσα τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηροῦσα τὸν ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου).—Τί ἐπάθατε; Δὲν ἔχετε, βλέπω, ὕφος... νικητῶν.

ΓΕΩΡΓΟΣ (προσπαθῶν νὰ γελάσῃ).—Ἄ, ἔννοια σου, γιατί καὶ μεγαλήτεροι στρατηγοὶ ἀπὸ 'μᾶς... καμμιὰ φορά...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.—Δὲν ἐπήρατε λοιπὸν τὴ Λαίδυσμιθ;

ΤΑΚΗΣ (θρηνωδῶς).—Ὄχι..οἱ Μπόερς.. δηλαδὴ οἱ κλάδοι τῆς μηλιᾶς εἶνε πολὺ μυτεροί... (Δείνει τὸ χέρι του μὲ τὸ μανδήλι του.)

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Δὲν ἐπροφθάσαμε νὰ περάσωμε οὔτε τὸν Τουγέλα! Ἡ Λαίδυσμιθ ἦταν ἀκόμη ψηλά... ποῦ νὰ τὴν φθάσωμε!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.—Μὰ τί εἶνε τελοσπάντων αὐτὴ ἡ Λαίδυσμιθ ποῦ κοπανᾶτε;

ΓΕΩΡΓΟΣ.—Νά, ἡ φωλιὰ ποῦ εἶνε 'ςτὴν κορυφὴ τῆς μηλιᾶς.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Φάληρον, ἐν ἀπόγευμα ὡραίας ἡμέρας:
— Κική, ἔδωκες πεντόρα 'ς ἐκεῖνο τὸν πτωχό;
— Ναί, μαμμά, τοῦ ἔδωσα γιατί μοῦ το εἶπες. Μόνη μου δὲν θὰ του ἔδιδα ποτέ.
— Γιατί;
— Μὰ εἶνε πτωχὸς αὐτός, ποῦ κατεβαίνει καὶ 'ςτὸ Φάληρον;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου.

* * *

Ἀφελὴς ἐρώτησις τοῦ Τοτοῦ:
— Μαμᾶ, πότε θὰ μεγαλώσῃ καὶ τὸ μικρό μου δάκτυλο νὰ γίνῃ σὰν τὰ ἄλλα;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σπέρτο Μονάχο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΛΗΘΟΣ, πλῆθος ἐπιστολῶν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Ἔλιγεν ἡ προθεσμία τῆς Δεκάτης Κυριακῆς, ἐπλησίαζε καὶ ἡ λῆξις τῆς προθεσμίας τοῦ διηγήματος, καὶ μαζὶ μὲ τὰς Ἀπαντήσεις των, οἱ φίλοι μου (κ' ἐκεῖνοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι σπανιώτατα μοῦ γράφουν,) ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ μοῦ στείλουν καὶ ἀπὸ μίαν ἐπιστολήν. Διὰ τοῦτο ἐσχηματίσθη ἕνας σωρὸς τριπλάσιος τοῦ συνήθους ἑβδομαδιαίου, καὶ ἐπειδή, δυστυχῶς, δὲν εἶνε καὶ ὁ χῶρος τῆς Ἀλληλογραφίας τριπλάσιος, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ μὴ ἀπαντήσω εἰμὴ δι' ὀλίγων εἰς τὰς ἐπιστολὰς αὐτάς, προτιμῶσα εἴτε ἐκείνας αἱ ὁποῖαι ἐνδιαφέρουν τὸν κύκλον μας πολύ, εἴτε ἐκείνας αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ φίλους μου, γράφοντας σπανίως ἢ διὰ πρώτην φοράν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ τακτικοὶ φίλοι μου, ὅσοι ἔχουν συχνότερα τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἀπαντήσεως, θὰ ὑποχωρήσουν αὐτὴν τὴν φορὰν εὐχαρίστως καὶ γενναιοφρόνως ἀπέναντι τῶν ἄλλων συναδέλφων των.

Σήμερον, *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν*, θά σ' εὐχαριστήσω. Ἰδοὺ εἰς τὰς παραγράφους τὸ ψευδώνυμόν σου — καὶ πρῶτον πρῶτον μάλιστα, — καὶ ὄχι εἰς τὸ Γλυκὸ Φιλάκι, ὅπου δὲν σου ἀρέσει τόσον... Φαντάσου ὅμως ἂν ὅλοι εἶχαν τὴν ἰδίαν ἀξίωσιν ἢ μᾶλλον — διότι ὅλοι ἴσως τὴν ἔχουν, — ἂν τὴν διετύπωναν μὲ τόσα παράπονα! Ἐγώ, ἡ ὁποία δὲν θέλω νὰ πικραίνωνται τὰ καλά μου παιδιά, θὰ ἠναγκαζόμην νὰ τὰ εὐχαριστήσω· καὶ ξεύρεις τί θὰ ἐγίνετο τότε; ἡ Ἀλληλογραφία θὰ ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν τρίτην στέλιδα καὶ ἡ ὕλη θὰ περιωρίζετο εἰς τὰς δύο πρώτας! Ἐννοεῖται, ὅτι τοιοῦτον φύλλον δὲν θὰ ἐνδιέφερε πλέον κανένα, οἱ συνδρομηταὶ ὅλοι θὰ παρηγοῦντο καὶ.. ἀντὶ Διάπλασις! Συλλογίσου λοιπὸν πόσον ἐγωιστικὴ εἶνε ἡ ἀξίωσίς σου, (διότι, τὸ ἐπαναλαμβάνω, τὴν ἔχουν ὅλοι, καὶ καθένας ἔχει τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ σέ,) καὶ ἄφινέ με εἰς τὸ ἑξῆς νὰ κάμνω ὅ,τι πρέπει. Ὅταν εἶνε ἀνάγκη ὅπως σήμερον, (ποῦ εἶχα νὰ σου εἴπω τόσα,) θὰ σου ἀπαντῶ εἰς τὰς παραγράφους· ὅταν ἔχω νὰ σου εἴπω ὀλίγα, θὰ σου ἀπαντῶ εἰς τὸ Γλυκὸ Φιλάκι. Πίστευσε δέ, ὅτι ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπαντῶ, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀγάπην, ποῦ τρέφω πρὸς τοὺς φίλους μου. Μὴ νομίζῃς ὅτι ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπαντῶ μ' ἕνα Γλυκὸ Φιλάκι, τοὺς ἀγαπῶ ὀλιγώτερον; Ἄ, μπᾶ! εἶνε πολὺ ἐσφαλμένη ἰδέα, καὶ ὅσοι τὴν ἔχουν, νὰ τὴν ἀφήσουν.

Φιλέρημον Ἴον [Ε] εἶνε περιττὸν νὰ σου εἴπω πόσον μ' εὐχαρίστησεν ἡ ὡρὶα καὶ ἐκτενὴς ἐπιστολή σου, κατόπι τῆς πολυμέρου ἀσθενείας σου. Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι μὲ ὀλίγον κόπον θὰ ἀναπληρώσῃς τὰς ἐλλείψεις τῶν μαθημάτων. Θὰ σου συστήσω ὅμως — ἐπειδὴ γνωρίζω τὸ φιλότιμόν σου, — νὰ μὴ καταβάλῃς ὑπερβολικοὺς κόπους, τώρ' ἀκόμη, ποῦ εἶσαι ὁπωσδήποτε ἀδύνατη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.

Μεσίδιαμα τοῦ Ἤαρος, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις περὶ τῶν «Ἀθηναϊκῶν Περιπάτων». Δέχομαι μετὰ χαρᾶς τὸν ἀδελφόν σου καὶ τοῦ ἐγκρίνω σήμερον τὸ ψευδώνυμον, μὲ μίαν μικρὰν μεταβολήν, τὴν ὁποίαν ἔκρινα ἀναγκαίαν πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως.

Φαυσκεθαλασσιὰ (Μ. Κ.) ἰδοὺ ἡ ὡραία «προσωπίς» μὲ τὴν ὁποίαν θὰ εἰσέλθῃς καὶ πάλιν εἰς τὸν κύκλον μας. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τὴν τιμήσῃς.

Ἔχω ἕνα προαίσθημα, *Γρυσάρα*: μοῦ φαίνεται ὅτι μετενόησες δι' αὐτὰ ποῦ ἔγραψες διὰ τὸν καημένον τὸν Ἀναναίαν, καὶ δὲν θέλω νὰ σε λυπήσω, λέγουσα μέχρι ποίου βαθμοῦ ἐλυπήθη τὸ φιλόεμον παιδί... Σοῦ ἀπαντῶ μόνον, ὅτι τὸ Βραβεῖα δὲν τἀπονέμει ὁ Ἀναναίας, ἀλλ' ἐγώ· καὶ ὅτι, ἂν ἐβράβευα μόνον κατὰ συμπάθειαν, ἂν ἤθελα νὰμείβω διὰ τῶν βραβείων, τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὡρισμένων φίλων μου, πίστευσε ὅτι πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχες βραβευθῆ καὶ σύ, διότι πρὸ πολλοῦ σὲ θεωρῶ ἀπὸ τὰς θερμοτέρας μου φίλας. Ἀλλ' εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, βλέπεις, δὲν λαμβάνεται εἴποτε ἄλλο ὑπ' ὄψει, παρὰ ἡ σχετικὴ ἀξία τῶν ὑποβαλλομένων ἔργων, ἐκ τῶν ὁποίων βραβεύεται τὸ σχετικῶς καλλίτερον, *οἱονδήποτε καὶ ἂν εἶνε*.

Μυστηριώδη, διατί εἶχες νὰ μου γράψῃς τόσον καιρόν;

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας (Α. Μ.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον καὶ [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν σου ἐπιστολήν.

Εἶσαι δικαιολογημένη, *Ταϋγέτη*, διὰ τὴν σιωπήν σου. Πολὺ μ' ἐφαίδρυνε τὸ ἐπεισόδιον τῆς συζητήσεώς σας περὶ τοῦ ποίος ἐκ τῶν δύο θὰ ἦτο Ἔγγονος Αὐτοκράτορος, ὁ Γωλτέρος ἢ ὁ Γκύ. Ποία εἶχε δίκαιον.. αὐτὸ πλέον θὰ φανῇ εἰς τὸ τέλος, διότι πολλὰ ἀπρόοπτα θὰ παρουσιάσῃ αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα.

Γεώργιε Ν. Βαλσαμῆ, ἔχεις δίκαιον, καὶ ἦτο περιττὸν νὰ στείλῃς δραχμήν, ἀφ' οὗ πρώτην φορὰν σὺ θὰ ἐλάμβανες ψευδώνυμον. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἐνθυμοῦμαι τί ψευδώνυμα ἐπρότεινες; Γράψε μοῦ τα πάλιν, σὲ παρακαλῶ.

Ναυαρχὶς τοῦ Πόρου, δεκτόν. Διὰ κάθε Ξεσπάθωμα λαμβάνει κανεὶς ἓν Γραμμάτιον ἀξίας μιᾶς δραχμῆς, ὥστε ἂν εἶχες τοιοῦτον, ἠμποροῦσες νὰ το στείλῃς ὡς δικαίωμα ἀλλαγῆς ψευδωνύμου.

Μακιμοκοκό, δεκτὸν αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Ἡ *Χρυσὴ Α. Ματρόζου* [ΕΕ] μοῦ ἔστειλεν 7 δραχμάς, διὰ τῶν ὁποίων ἐνέγραψε τὴν ὑπὸ τῆς *Γλυκείας Καρδίας* συσταθεῖσαν πτωχὴν κόρην.

Ὁ *Ρόδιος Ἐθελοντὴς* μοῦ συνιστᾷ θερμῶς δύο πτωχὰ παιδία ἐκ Ρόδου, πολὺ ἐπιμελῆ καὶ φιλόμουσα. Θὰ μοῦ στείλῃ κανεὶς νὰ τα ἐγγράψω;

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ζιζάνιον τοῦ Πειραιῶς*, *Τραφαλγκάρ* (Κ. Φ. αὐτὸ ἦτον ἐλεύθερον καὶ κατάλληλον.) *Χρῶμα τῆς Ἐλπίδος* (Δ. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα.) *Σελαγίζοντα Ἀστέρα* (Ι. Θ. ὁμοίως.) *Μαντεῖον Λεβαδείας* (Δ. Δ.) *Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα* (Α. Β.) *Περίλυπον Ὀρφανὴν* (Δ. Α.) *Ἐρυθρὰν Μελάνην* (Α. Χ. αὐτὸ μοῦ ἤρεσε, καλλίτερα· τὸ ἄλλο ποῦ ἐπροτιμοῦσες, πολὺ ξενικὸν καὶ ἀνέκφραστον.) *Αἰμένα τῆς Πόλεν* (Δ. Κ. *Σμυρνιωτάκι* (Σ. Δ.) *Τηρέα* (Κ. Κ.) *Μαγικὴν Εἰκόνα* (Δ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα· τὸ ψευδώνυμον τοῦτο ἐσημείωσα καὶ εἰς τὴν Ἀπάντησίν σου διὰ τὴν Κυριακήν.) *Εὐσκιόφυλλον Δένδρον* (Χ. Π.) *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου* (Δ. Δ. Ρ.) *Γιασεμὶ τῆς Χίου* (Μ. Β. αὐτὸ ἐξέλεξα.) *Σπήλαιον τῆς Δίρφης* (Σ. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα.) καὶ *Τρελλὴν Ξανθούλαν* (Ε. Γ.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: *Ἡ Ἀεροναυτοπούλα* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Σαλωνίκης* *Ἑλληνοπροπαθεῖσαν* ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει· — ἡ *Ρωσσικὴ Καραμέλα* πληροφορεῖ τὴν *Πειραϊκὴν Ἀδραν*, ὅτι ταχυκιά της εἶνε Ε. Ι. Κ· — ὁ *Κολοσσὸς τῆς Ρόδου* ἀσπάζεται τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον*, τὸ *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως* καὶ τὴν *Ναυτοπούλαν*· — ἡ *Θάλλουσα Μυρσίνη* ζητεῖ ταχυκιὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς *Ναυτοπούλας*· — ἡ *Διοπτροφοροῦσα* ἀσπάζεται τὴν *Λιονοσκεπῆ Δίρφην*· — ὁ *Παρράσιος Ζωγράφος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Θαλασσινὸν Ζωγράφον*, καὶ ταχυκιὰ τῆς *Κίχλης*· — ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* πληροφορεῖ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, ὅτι δὲν ἦτο ποτὲ ἐσωτερικὴ εἰς τὸ Γαλλικὸν Παρθεναγωγεῖον Νάξου· — ἡ *Ρομαντικὴ Καρδία* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν*· — ἡ *Ταϋγέτη* ζητεῖ ταχυκιὰ τῆς *Ἀρχαίας Σπάρτης*· — ὁ *Ταραχῖνος τῆς Ταραμσκόνης* ἀσπάζεται τὸν *Ἀργυρὴν Σαπουνάκην*, καὶ τον πληροφορεῖ ὅτι ἔχουν ἤδη ἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικά· — ἡ *Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου* ἀσπάζεται τὴν *Χρυσάνθην Ράγκου*, *Βασιλικὴν Σταμάτη* καὶ *Χριστίναν Δεσύλλα*, τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷ διατί ἔχει νὰ της γράψῃ τόσον καιρόν· — τὸ *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου* ἀσπάζεται τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*· — ἡ *Μενεξεδένια* ἀσπάζεται τὸ *Κυκλάμινον τοῦ Ταϋγέτου* καὶ τὸ *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου*· — ὁ *Ἰωάννης Χ. Σολιώτης* ἀσπάζεται τὸν *Παρνασσὸν* καὶ τον συγχαίρει διὰ τὰ δύο του Βραβεῖα — οἱ λοιποὶ παρελείφθησαν, δι' ἔλλειψιν χώρου.

Μικρὰ Μυστικά. *Αἱ προτάσεις τῆς ἑβδομάδος ταύτης ἀναβάλλονται διὰ τὸ προσεχές.*

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ρωσσικὴν Καραμέλαν*, *Ἀπόσομον Βράχον* (καταπεπληγμένον ἀπὸ τὰ ἐφετεινὰ δημοσιεύματα· φίλησέ μου καὶ τὰ ἀδελφάκια!) *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου* (οἱ φίλοι μου θά σ' ἐπανίδουν μὲ μεγάλην χαρὰν εἰς τὸν κύκλον μας, κατόπι μακρὸς ἀπουσίας!) *Τάνταλον* (καλὸν ἦτο καὶ τὸ ἐμμετρον τετράδιόν σου, ἀλλ' ἐγὼ προτιμῶ τὰ πεζά!) *Εὐῶδες Ἴον* (ἂν θέλῃς νὰλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, πρέπει νὰ

συμμορφωθῆς μὲ τὸν κανονισμόν·) **Παρασὸν** (κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ εἶσαι ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς σου· μελέτη λοιπὸν!) **Ἐωθινὸν Ἄσμα** (μοῦ στέλλεις Αἰνιγμα ἐκτὸς τοῦ Διαγωνισμοῦ; καὶ πῶς ἠμπορῶ νὰ το δημοσιεύσω;) **Ἐλπίνορα** (διὰ τὸ περὶ «ἔρωτος» ἄρθρον, — τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ ὡραῖον, — σὲ παραπέμπω εἰς τὸ Β' Κερ. τοῦ Ὁδηγοῦ, τελευταῖα παράγραφος· ἤθελα ὅμως νὰ μοῦ ἔλεγες ποῦ εὗρες αὐτὸ τὸ ἄρθρον!) **Μαρίκαν Ἀντωνίου** (χαίρω πολὺ ἔγινες καλά, καὶ πολὺ θὰ με ἀναγινώσκῃς τώρα πακτικά· δὲν θὰ γράψῃς κάποτε;) **Θεόδωρον Σιφιλίνον** (ἀσπάζομαι καὶ τὸν ἀδελφόν σου, καὶ ἀναμένω νὰ μοῦ γράψῃ!) **Ἑλένην Γ. Μηνεσιάδου** (πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς· ἡ Πέσσα ἀσπάζεται τὴν Λευκήν σου!) **Κιθαρῳδὸν Ἀρίωνα** (φύλαξε τὰς Ἀσκήσεις σου διὰ τὸν νέον Διαγωνισμόν· δὲν τὰ εἴπαμεν;) **Θάλλουσαν Μυρσίνην** (κατενθουσιασμένην μὲ τὸν «Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης»!) **Βασιλίδα τοῦ Κατέργου** (πολὺ σ' εὐχαριστῶ κ' ἐγώ, ποὺ μοῦ ἐτύχατε τόσον καλὸν φίλον· ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ψευδώνυμον, ἂς μοῦ γράψῃ ὁ ἴδιος καὶ τὰ λίμε· εἰς τὰς ἐρωτήσεις «ἂν ὁ τάδε εἶνε συνδρομητής μου» δὲν ἀπαντῶ πάντοτε· ἀπαντῶ μόνον ὅταν τύχῃ νὰ ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα· ἂν ὅμως, διὰ ὑπάντησιν, πρέπει νὰ ἐρευνήσω εἰς τὰ βιβλία καὶ νὰ χάσω καιρόν, δὲν ἀπαντῶ· σημείωσε δὲ ὅτι ὅλοι οἱ συνδρομηταί μου ἀπευθύνουν ὁμοίας ἐρωτήσεις, ὥστε ἂν ἤθελα νὰ τους ἱκανοποιῶ ὅλους, δὲν ἔπρεπε νὰ κάμνω ἄλληδουλειά, παρὰ νὰ ψάχνω τὸ Μητρῶον!) **Καραγκιόζην** (τὸ πιστεύω ὅτι μὲ ἀγάπας πολὺ ἕνα παράπονον μόνον ἔχω: ὅτι δὲν ἀναγινώσκεις τὰς ὁδηγίας μου· ἂν τας ἀνεγίνωσκες, θὰ μοῦ ἔστελλες Ἀσκήσεις μετὰ τὸν Διαγωνισμόν;) **Αὐγερινὸν** ([Ε] διὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐπιστολήν σου· πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ φιλομουσία σου· μικρὸν ὑπηρέτου· ἀξίζει νὰ το συνιστῶ εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων·) **Λυσόχαρτον** (ἔλαβα καὶ ἔστειλα·) **Σαδωνίκην Ἑλένην**, (ἔστειλα·) **Ἄνθος τοῦ Ζαππείου**, **Κοσμοκρίτορ** (διὰ τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα» δὲν γίνεται διαγωνισμός, ὥστε εἰκοσρεῖς νὰ στείλῃς ὅταν ἔχῃς·) **Ἀπόγονον τοῦ Χάση** (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ ἀκάμματον ξεσπάθωμα·) **Ἀγγουρολογιώτατον** ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἔκθεσιν) **Νικόλαον Κ. Δεκαβάλλαν** ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς φιλολογικῆς ἡμερίδος·) **Ζωφερὸν Νέφος**, **Ἰωάννην Ν. Παρίσην** (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας·) **Κόμητα τῆς Φέρρας** (ὁ ἀστερίσκος εἰς τὸ Φωνηεντόλιπον σημαίνει ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει ἓν σύμφωνον μὲ ἀπόστροφον·) **Διοπτροφόρδσαν** (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά· ἡ Κική δέχεται ὅτι γραμματόσημα νὰ εἶνε, καὶ σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) **Σκληρὸν Βράχον** (ἔστειλα·) **Δίλλυρον**, **Μελαχροινὴν Ἑλληνίδα** ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) **Εὐγενῆ Καρδίαν** (ἀπεκρυνείας, ἡ ἐπιστολή μοῦ ἐφάνη τρυφερὰ καὶ χαριεντωμένη, καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν μου γράψῃς συχνά·) **Πικροδάφνην** (νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀλλάξῃς τὸ ὡραῖον αὐτὸ ψευδώνυμον·) **Ρομαντικὴν Καρδίαν** (εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν φίλην, ποὺ μου ἐσύστησες·) **Γεώργιον Δ. Κουμάνταρον** (σὲ παρακαλῶ νὰ στείλῃς νέα ψευδώνυμα, διότι τὰ καλλίτερα δὲν ἦσαν ἐλεύθερα·) **Χιωτοπόλαν** (εἰς τὸ προσεχές θὰ δημοσιεύσω τὴν πρότασίν σου, καὶ ὅταν δεχθῇ ὁ φίλος μου **Σουνδίτης**, τοῦ κάμνεις ἀπ' εὐθείας τὴν πρότασιν περὶ ἀνταλλαγῆς· Δελταρίου· σὲ συγχαίρω διὰ τὰ ὡραῖά σου δῶρα·) **Χρυσῆν Πρωΐαν** (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ κάμῃς καλὰς ἐξετάσεις·) **Νικόλαον Ν. Νικολούδην** (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον, ἤθελα πολὺ νὰ σοῦ στείλω τὴν φωτογραφίαν· ἀλλὰ ποῦ δὲν ἔχω;) **Ἐθνικὸν Ὕμνον** ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν περὶ γυναικείας φιλολογίας·) **Εἰκοστὸν Αἰῶνα**, **Νύμφην Καλυψώ**, **Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος** (ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) **Ἀσκληπιάδην** (τί κρίμα νὰ μὴ ἔχω σήμερα τόπον διὰ νὰ δημοσιεύσω τὸ ἰατρικὸν τῆς τεμπελιᾶς· δὲν εἶνε, βλέπεις, ἁπλῆ συνταγή· εἶνε ὁλόκληρη ἱστορία!) **Γουλιέλμον Τέλλον** (ποῦ καιρὸς διὰ τοιαύτας πληροφορίας· ἔπειτα εἶνε δημοσιευμένα καὶ εἰμπορεῖς νὰ τα εὕρῃς μόνος σου· ὅλ' αὐτά·) **Φλίσβον τοῦ Εὐξείνου** (ὁ ὁποῖος, ὅ,τι ἀγράφη περὶ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης» τὸ εὑρίσκει πολὺ κατώτερον «τοῦ θαυμασίου τούτου τόμου, τοῦ σπιθηροβολοῦντος ἀπὸ ὠραιότητα καὶ πολυτέλειαν, τοῦ ἀληθοῦς βασιλικοῦ δώρου·») **Τυπιέτην Ἱέρακα** (ἐλήφθη·) **Σκαφιδάκι** (ἡ ἰδέα σου λαμπρὰ καὶ τὴν ἐγκρίνω μετ' ἐπαίνων· τὸ μακρὸν αὐτὸ Λεξικὸν θὰ εἶνε χρησιμώτατον καὶ πολλοὶ φίλοι μου θὰ το ἀγοράσουν, ἀποβλέποντες μάλιστα καὶ εἰς τὸν σκοπόν, διὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἐκδοθῇ· ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι τὴν ἔκδοσιν θὰ τὴν κάνῃς μόνος σου·) **Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου** (πῶς εἰπεῖν νὰ σου εἰπῶ τὰ ξένα ἀρχικά; θὰ ἤθελες νὰ εἰπῶ εἰς ἄλλον τὰ ἰδικά σου χωρὶς νὰ θέλῃς σύ;) **Μπουμπουνισμένο Μυαλό**, **Δεσποινίδα Λῆ**, **Λούγκ Τσάγκ**, **Φάρεον Μπαστούνι** (ὁ περὶ οὗ μοι γράφεις, δὲν εἶνε ἀνταποκριτής μου· δύνασαι ὅμως νὰ μου ἐμβάζῃς ὅ,τι αὐτοῦ χρήματα, ἂν σε γνωρίζῃς καὶ ἂν τον ἐμπιστεύεσαι·) **Σωφηλὴν Νύκτα** (ἐλήφθη·) **Λοξίαν**, **Σταμάτην Κ. Σταμάτην**, **Κόμητα τῆς Βερενίκης** (χαίρω ποῦ διασκεδάζεις τόσον ὡραῖα· τὸ ἤξερα ὅτι πολλοὶ φίλοι μου ἀγαποῦν τὰ στατιστικά· καὶ ὅτι· αὐτὸ δημοσιεύω τὴν «Θείαν Ὀρχήστραν») **Παναγιώτην Εὐστρατίου** (τὸ ψευδώνυμον ποῦ προτείνεις ἀνήκει εἰς ἄλλον· τὸ τῆς Χ. Π. ἐγκρίνεται·) **Κθμα τῆς Λευκάδος**, **Ἄνθος τῆς Ἀλόης**, **Ἀγριοβιολέταν** (πῶς ἐπῆγεν ἡ παράστασις;) **Ἀσπροπόταμίτην**, **Μενεξεδένιαν**, **Δεσπάρδαλην** (ἔχεις λάθος· ὁ Γαῦ καὶ ὁ Γωλιέρος φαίνονται εἰς τὴν εἰκόνα μὲ τὴν ἡλικίαν ποῦ ἔχουν·) **Ἀερόστατον** ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν διατύπωσιν τῆς ἐπιστολῆς· ψευδώνυμον πρέπει νὰ προτείνῃς σὺ· αὐτὸ γίνεται δι' ἄλλου·) **Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν**, **Σοναχομένον Ποντικὸν** (καλὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα· ἀλλὰ τί νὰ τας κάνω τὰς Ἀσκήσεις πρὸ τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ;) **Ὡραίαν Ἀπειράνθρωπον** (μόνη σου συνέταξες αὐτὸν τὸν ὡραῖον περὶ πατρίδος λόγον; εὖγε·) **Ἀταβύριον Ῥόδου** (εὔλογος ἡ ἀπορία σου· ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθης ἕνα πρᾶγμα, ὅτι· καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Βωδουΐνος, ὁ πατὴρ τῆς Ἰωάννας καὶ τῆς Μαργαρίτας, ἦτο κόμης τῆς Φλάνδρας, ὅπως καὶ ὁ σύζυγος τῆς Ἰωάννας· Κόμης τῆς Φλάνδρας θὰ γίνῃ ἐπίσης καὶ εἷς τῶν δύο ἀνεψιῶν της· δὲν πρόκειται, βλέπεις, εἰμὴ περὶ τίτλου καὶ ἀξιώματος κληρονομικοῦ·) **Δυοχαρτον** (ἀπορῶ κ' ἐγὼ· ἐντεύτοις ἔστειλα πάλιν·) **Ἰωάννην Χ. Σολιώτην** (εὐχομαι περαστικὰ ἀπὸ καρδίας· αἱ συχναὶ ἐπιστολαί σου πολὺ μ' εὐχαριστοῦν·) **Γλυκεῖαν Καρδίαν**, **Ἡλιόλουστον Πρωΐαν**, (ὑπομονή, ἕως τὸ καλοκαῖρι ποῦ θὰ εἶσαι ἐλεύθερα·) **Ἕνα Χιωτάκι** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Φεβρουαρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 3 Ἀπριλίου.

Ὁ κάμνων τὰς λύσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολιτεύεται ἐν τῷ Ἐγκρίτῳ μας εἰς φανήλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

94 Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ξενικὸν καὶ τὸν Θεὸν σημαίνει.
Τὸ δεύτερόν μου σύνδεσμος π' οὐδέποτε ἐπιμένει.
Στὸ σύνολόν μου Ἐκλεκτὸν τοῦ πρώτου θ' ἀπαντήσῃς,
Κ' εἰς τὴν Γραμμὴν ἐρεύνησε, ἂν θέλῃς νὰ μὲ λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου [ΕΕ]

95 Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις

Ὁ Διδάσκαλος : — Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε ὁ . . . . . ;

Ὁ Μαθητής : — Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον.

Ὁ Διδάσκαλος : — Μπᾶ! καὶ πῶς κάμνουν τὰ τρία γένη;

Ὁ Μαθητής : — Ὁ . . . . ἡ . . . . τὸ . . . .

Ὁ Διδάσκαλος : Μὰ τί λές, παιδί μου! Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε ἱερὸς συγγραφεύς, τὸ θηλυκὸν διακριτικὸν σῆμα, καὶ τὸ οὐδέτερον νόμισμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου [Ε]

96. Στοιχειόγριφος

Βάλε κάππα, βγάλε γᾶ,
Καὶ θὰ ἰδῇς σιγὰ-σιγά,
Ἀκ' τὴ θάλασσα κοπάδι
Νἄμβη μέσα 'τὸ πηγάδι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης [Ε]

97. Μεταγραμματισμός

Θεὸς εἶμαι ἐκ τῶν ἀρχαίων· ἂν με ἀναγραμματίσῃς,
Ὅρος ὑψηλὸν εἰς γῆσον παρευθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου [Ε]

98. Τρίγωνα

(α) ★
★ ★

(β) ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★
★ ★
★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★
★ ★
★

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νἀναγινώσκεται: εἰς τὸ α' τρίγωνον, εἰς τὴν βάσιν, κάτοικος ἀρχαιοτάτης Ἰταλικῆς χώρας· δεξιᾷ βασιλεὺς τῆς Γρεκίας, ἀριστερᾷ ἡμίθεος. Εἰς τὸ β' τρίγωνον, ἐπάνω, ῥῆμα ἐκ τῶν εἰς μι, δεξιᾷ ἀρχαῖος ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ἀριστερᾷ διπλωμάτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους [ΕΕ]

99. Πρόβλημα

Ἐρωτηθεὶς τις πόσα ἀδέλφια ἔχει, ἀπεκρίθη: — "Ἔχω τόσους ἀδελφούς, ὅσας καὶ ἀδελφάς." Ὁ ἐρωτήσας, μὴ ἐξάγων τίποτε, ἀπέτεινε τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐρωτηθέντος. Καὶ αὕτη ἀπήντησε: «Οἱ ἀδελφοί μου εἶνε διπλάσιοι ἀπὸ τὰς ἀδελφάς μου.» Τί ἐξήγαγε ὡρα ὁ ἐρωτήσας;

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου [Ε]

100—104. Μαγικὸν Μόριον.

Τῇ ἀναλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς μορίου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

Κλέων, **νοῦς**, **κράνος**, **νῆσσα**. **Γαλλία**.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγ. Δ. Σαπουνάκη [Ε]

105. Μαγικὴ Εἰκών

Τὸ πλοῖον ἐν κινδύνῳ. Οἱ ἐπιβάται δέονται γονυκλινεῖς. — Πᾶτα δέησις περιττή! φωνεῖ ὁ πλοίαρχος· ἐχάθημεν! . . . Αὐθωρεὶ τὸ πλοῖον κατεπόθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Τί ἄρ' ἄγε νὰ ἐπροξένησε τὸ ναύγιον;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ [ΕΕ]

106. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς ἐκ συνωνύμων.

Λάβε τὰ συνώνυμα τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ ἀναγραμματίζων αὐτά, σχημάτισον νέας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ δεύτερα κατὰ σειρὰν νἀποτελοῦν τὰς δύο λέξεις ἑνὸς γνωμικοῦ.

λαός, **φλύαρος**, **σκιάδιον**, **συμβάν**, **ἔπαινος**.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέρα [Ε]

107 Φωνηεντόλιπον

τ-δλν-κ-λγτ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ραγιαμένου Θέρου [Ε]

108. Γρίφος

Μο|τι
ἁπλοῦ
κτη|
Τίμος
τερα — του

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου [Ε]

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.